

grote drager van de poëzie in het theater."

"Ik onderschat mijn taak als regisseur helemaal niet, maar ik heb een enorme behoefte aan heel verbeeldrijke en uitdrukkingvolle acteurs. Teirlinck wist reeds hoe belangrijk een acteur is, vandaar dat hij altijd sprak over de soevereiniteit van de speler. Hij bedoelde daarmee dat op het moment dat een goede speler staat tegenover een goed, ontvankelijk publiek, het toneel bestaat. Alleen op dat moment. Daarna bestaat het niet meer. En vooraf ook niet."

Catch

Je ongenoegen met de KNS is andermaal tot een hoogtepunt gekomen. Deze maal heb je ermee gekapt. Ben je opgelucht?

"Ik neem ongaarne afscheid van de KNS. Ik heb daar twintig jaar met meer dan gewone inzet gewerkt. Ik geloof nog altijd, net zoals Teirlinck, dat Antwerpen een nationale opdracht heeft. In het verleden heb ik aanbiedingen uit het buitenland naast me neergelegd omdat ik me met hart en ziel aan die taak wou wijden. Maar de evolutie binnen de schouwburg heeft me ontgoocheld. Het is geen instrument geworden dat zich ambachtelijk perfectioneert. Ondanks de nieuwe bouw en de nieuwe mogelijkheden blijft men ter plaatse trappelen. Daarbij komt dat er nu van een artistiek beleid geen sprake is. De regisseurs en de directeur vormen niet eens een gespreksgroep. Ik zei het al: ik ben er cavalier seul. Na al die jaren moet ik nog altijd met te weinig repetitietijd dingen als *De Driestui-versopera* doen. Ik vind dat onverantwoordelijk."

Vroeger zei men dat de KNS revolutionair was omdat een leescomité was opgericht waar leden van het gezelschap stukken konden voorleggen. Het repertoire zou in samenspraak met het voltallig gezelschap worden samengesteld. Mooie woorden?

"Ja. Het kan alleen gebeuren als er een zekere beleid aanwezig is. Maar hier waren het niet meer dan rituele zittingen, eindeloze praatnamiddagen. Daar kwam de grootste verwarring uit voort. Een directeur moet autoriteit hebben en toch openstaan. Hij moet zeker een ongelooflijk grote liefde hebben, maar met onverschilligheid of *laisser-aller* komt men nergens."

In de KNS kon je niet verder meer werken.

"Neen, het werd een te grote last. Ik wilde vrij zijn, opnieuw de spelvreugde vinden. Een groep creatieve geestdriftige, bezielden mensen, dat is nooit een blok aan het been: dat stuwt je vooruit, maakt je rijker. Bij de KNS waren de repetities van *De Vrede* een soort hel. Dat wil ik niet meer meemaken."

Nu wordt het dus helemaal het Raamtheater.

"Ik heb het zes jaar geleden met een aantal vrienden opgericht, omdat ik behoefte had aan een andere werksfeer."

Wat wil je met het Raamtheater spelen?

"Ik heb vele plannen. Ik wil werken met Hugo Claus, Pavel Kohout, Walter van den Broeck, ik wil b.v. *Koning Lear* met Julien Schoenaerts doen. Er zijn een heleboel dingen die ik terug wil doen: Tsjechov, Molière, *Leonce en Lena*. Ik voel dat ik het rijker kan maken, en dat ik het ook anders zou doen."

Wat wordt de volgende productie?

"*Pak'm Stanzi*, een Engels stuk. Het speelt zich in een catchring af. Het vertelt het leven van een vrouw, vanaf haar kinderjaren. Ze is een worstelaarster. In feite is het een idee van Brecht. De acteurs moeten leren catchen, de coach is een echte worstelaar (Al Bastian, vier maal Europees kampioen), en die catchmensen zelf spelen theater in de ring. Ongelooflijk. Daarbij moeten ze een fantastische lichamelijke conditie hebben. Mijn acteurs kunnen nu ook door de lucht gekeild worden en vallen zonder iets te bre-

ken. Ze trainen alle dagen: om negen uur 's morgens gaan ze zwemmen, om tien uur trainen ze. Ik heb er zes maanden repetitietijd voor uitgetrokken, want ik wil natuurlijk geen ongelukken hebben. Het wordt dus heel langzaam opgebouwd. Maar het wordt een heel direct spektakel, met veel muziek. Ik hoop dat de lezer van de sportkrant ook komt kijken."

Walter Tillemans zit dus niet stil.

"Ik heb het gevoel dat ik heel veel moet kunnen maken. Ik begrijp niet waarom sommigen zo een moeite hebben om een repertoire samen te stellen. Hoe kan dat toch? Er zijn zoveel knappe ontwerpen in de moderne literatuur, om van de wereldliteratuur niet eens te praten. Er zijn ook zoveel interessante dingen, die ik aan schrijvers zou willen voorstellen. Ik geloof dat het iets met de leeftijd te maken heeft. Er is nu een soort accumulatie gekomen. Tien jaar geleden was ik meer beschoemd. De laatste jaren heb ik minder angst, al is faalangst een onderdeel van mijn beroep. Ik waag nu meer, want ik kan meer."

Pol Arias, Johan Thielemans,
Marianne Van Kerkhoven

Walter Tillemans
Foto Herman
Sorgeloos

